

Mai mult decât un izvor: un strop de suflet!

Izvorul Tămăduirii

parohiaizvorultamaduiriiotosani@yahoo.com

izvorultamaduiriiotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tămăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

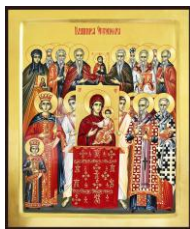
21 MARTIE 2021

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 12 (893) † ANUL 18

DUMINICA ORTODOXIEI

Prima Duminică a Postului Sfințelor Paști este dedicată biruinței credinței ortodoxe asupra ereziilor. Sfinții Părinți care s-au reunit în Sinoadele Ecumenice din secolele IV-VIII, au statornic dreapta învățătură despre dumnezeirea Fiului și a Sfântului Duh, precum și despre adevărata cinstire ce se cuvine sfințelor icoane. Instituită de către Sinodul de la Constantinopol din 11 martie 843, această sărbătoare a fost închinată biruinței drepte credințe asupra celor care luptau împotriva cinstirii icoanelor, a Sfintei Cruci și a sfințelor moaște, fiind totodată și sărbătoare a biruinței drepte credințe asupra tuturor ereziilor sau învățăturilor greșite, în general. Duminica Ortodoxiei amintește despre biruința ortodocșilor împotriva ereticilor, culminând cu restabilirea cinstirii sfințelor icoane. Așadar, hotărârea ca prima Duminică din Postul Sfințelor Paști să fie numită Duminica Ortodoxiei, a fost luată în anul 843, la Sinodul de la Constantinopol, dar ea a fost pregătită de Sinodul al VII-lea Ecumenic de la Niceea din anul 787, când Sfinții Părinți au proclamat cinstirea sfințelor icoane, ca manifestare a

credinței ortodoxe. Înțelegerea sfințelor icoane ne ajută să primim cu speranță și bucurie taina vieții noastre și a aproapei. Sfințele icoane ne încredințează de valoarea persoanei umane, a persoanei noastre, dar și a semenului. Hristos și sfinții ne privesc din icoane și ne îndeamnă să avem o privire curată, sinceră și binevoitoare. Această privire curată se cuvine să o îndreptăm și spre semenul nostru care poartă pe chipul său pecetea chipului lui Dumnezeu, fiecare om fiind o persoană unică și irepetabilă, plină de mister, o ființă cu vocație de a trăi veșnic în iubirea lui Dumnezeu cel veșnic. Acest chip al lui Dumnezeu în om poate fi întunecat din pricina păcatelor, a patimilor egoiste, a lipsei de iubire smerită și milostivă. Dar acest chip își poate redobândi strălucirea prin rugăciune și pocăință, prin participarea la viața liturgică a Bisericii, prin împărtășirea cu Sfințele Taine, prin cultivarea dragostei frățești împreună cu toți care Îl mărturisesc pe Hristos ca Mântuitor și Tămăduitor. Fiecare creștin poate participa la împlinirea acestei lucrări duhovnicești de restaurare și sfințire a chipului său și al semenului său, după chipul luminos al lui Hristos și al sfinților Săi. Fiecare dintre noi poate deveni Samaritanianul cel milostiv care îl ajută pe cel căzut în suferință să se ridice și îl conduce pe drumul vindecării duhovnicești și trupești. Să nu uităm că Părinții Bisericii văd în Samaritanianul milostiv din parabolă (Luca 10, 25-37) pe însuși Mântuitorul Iisus Hristos, Care a venit să ne ridice din boală, din păcat și din moarte. Așadar, fiecare dintre noi poate să Îl urmeze pe Hristos și să devină aproapele celui aflat în suferință. Milostivirea față de cei aflați în nevoi ne aseamănă cu Dumnezeu însuși și ne ajută să dăm un răspuns bun în fața lui Dumnezeu. Facerea de bine față de cei care suferă și au nevoie de ajutorul nostru este semnul prezenței Duhului în viața noastră, dovada că suntem creștini.

BUNA VESTIRE

Astăzi răsună glas de bucurie în tot pământul. Astăzi, Arhanghelul Gavriil îi vestește Fecioarei Maria că va lua în pântec și va naște în lume pe Fiul lui Dumnezeu, mântuirea întregului neam omenesc. Ziua de astăzi este mai sfântă și mai veselitoare decât toate zilele veacurilor, căci aduce bucurie și vestește mântuirea în toată lumea. Astăzi Dumnezeu a căutat cu milă și cu îndurare din cer spre pământ și a auzit suspinele strămoșilor noștri și plângerea tuturor celor ce se chinuiau în iad de la începutul lumii. Atât de adâncă este taina Bunei Vestiri, încât nici mințile serafimilor și ale heruvimilor nu o pot pătrunde. Biserica lui Hristos vorbește despre „Taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută”. Înțelegând ce fel de chemare are ea de la Dumnezeu, Sfânta Fecioară Maria a primit cuvintele îngerului și hotărând din toată inima să asculte porunca trimisă ei prin Gavriil, cu mare smerenie a zis: „Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău”. În clipa aceea, când Fecioara a acceptat porunca, S-a și zămislit Iisus Hristos în preacuratul ei pântec. Odată cu acesta, s-a început și plinirea planului lui Dumnezeu pentru mântuirea neamului omenesc și al descoperirii tainei celei din veac ascunse și de îngeri neștiute. Biserica îi cântă Fecioarei Maria „Ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decât serafimii...”. Această cântare este sfântă, deoarece Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioară Maria covârșește pe toate cetele îngeresti cu vrednicia, cu cinstea și cu toate darurile duhovnicești cu care a împodobit-o Duhul Sfânt. Aceasta o adevărește și Sfântul Ioan Damaschin, în una din cele mai alese și multe laude pe care le-a alcătuit în cinstea Maicii Domnului, zicând: „Înfrumusețate-ai mai mult decât toată cuviința îngerilor, ceea ce ai născut pe Făcătorul lor”. Dar care din darurile Preasfintei Fecioare Maria a atras cel mai mult asupra ei harul Duhului Sfânt și îndurarea lui Dumnezeu? Maica Domnului a fost împodobită de Dumnezeu cu toate darurile Preasfântului Duh. Însă cel mai mare dar care a învrednicit-o să fie Născătoare de Dumnezeu și i-a adus negrăită cinste și slavă a fost, nu fecioria, ci darul smereniei. Fără acest dar, toate celelalte nu i-ar fi fost de folos. Smerenia a fost adevărata pricină de slavă și de cinste a Preacuratei Fecioare, mai mult decât toate darurile pe care le avea. Pentru smerenia ei, după mărturia Sfântului Duh, „a căutat Domnul spre smerenia roabei Sale” (Luca 1, 48) și a ridicat-o la atâtă slavă și cinste, spre a fi lăudată în cer de toți sfinții și de oștile cerești, iar pe pământ, „fericită de toate neamurile”. Smerenia a fost cea dintâi pricină și slavă pentru toți sfinții lui Dumnezeu. Să avem smerenie și dragoste către toți oamenii, știind că fără smerenie, fără iubire și credință dreaptă, nimeni nu se poate mântui. Am căzut din Rai prin mândrie. Să ne urcăm din nou la Dumnezeu prin smerenie, urmând modelul Fecioarei Maria.

Sâmbetele morților din Postul Mare

Sâmbetele din Postul Mare sunt zile de pomenire generală a celor răposați, părinți și frați ai noștri, adormiți întru nădejdea învierii și a vieții veșnice. După cuvintele Domnului nostru Iisus Hristos, suntem datori să-i iubim pe apropiații noștri, ca pe noi înșine, iar în rugăciunile pentru cei răposați se arată cea mai mare și mai desăvârșită dragoste. Iar această dragoste este scumpă celor răposați, deoarece noi le aducem lor, celor fără de ajutor, un adevărat ajutor. În zilele Postului Mare, datoria fiecărui adevărat credincios, sunt milosteniile și facerile de bine. Prin facerile de bine pe care le facem pentru cei răposați, noi arătăm Domnului nostru că și noi suntem vrednici de mila Sa. Cerând de la Dumnezeu iertarea păcatelor pentru frații, prietenii, cunoscuții, rudele apropiații noștri, arătăm speranța că și noi vom primi acestea la Judecata fiecăruia dintre noi. Motivul pentru care pe parcursul Postului Mare s-au pus aceste sâmbete de pomenire a celor răposați, stă în dragostea creștinească. Sfântul Apostol Pavel spune că fără de dragoste nu este nimic, deci postul nostru, dacă nu va fi însoțit de adevăr și de dragoste își va pierde însemnătatea, iar cei ce postesc, nu vor ajunge la scopul lor, facerile de bine vor pierde puterea lor. Iată de ce, Biserica are grijă pentru ca între toți fiii săi să se păstreze dragostea și pacea. Mai înainte de a păși în Postul Mare, Biserica ne-a invitat pe fiecare dintre fiii săi, care locuim aici pe pământ, să arătăm că suntem într-o legătură neîntreruptă a dragostei și bune înțelegeri cu cei ce au trecut la cele veșnice – atât cu sfinții, cât și cu cei ce se află în dureri. Tot așa și acum, nevoind să încălcăm nici cât de puțin porunca întemeietorului nostru Iisus Hristos, de a ne iubi unii pe alții, Biserica ne îndeamnă la rugăciuni comune pentru cei răposați, alegând în acest scop, sâmbetele din Postul Mare. Alt motiv, pentru instalarea acestor zile ca zile de pomenire, stă în faptul că în alte zile de pe parcursul Postului Mare, cu excepția zilelor de sâmbătă și duminică nu se săvârșește Sfânta Liturghie, iar prin aceasta, morții sunt lipsiți de acele bunătăți care vin asupra lor în timpul Sfințelor Liturghii. De aceea, în aceste zile se înalță la Domnul rugăciuni aprinse, speciale. Iar celelalte sâmbete, sunt consacrate deja anumitor evenimente, pomenirea celor răposați făcându-se după modul obișnuit. În zilele de pomenire generală a celor răposați, creștinii vin la Biserică, aprind lumânări, aduc colivă pentru cei răposați, se roagă cu osârdie pentru scumpul lor, trecuți la Domnul, arătând prin aceasta adevărata dragoste. Fiecare dintre noi este dator să înțeleagă importanța acestor pomeniri. Omul păcătos, ajungând înaintea lui Dumnezeu, nefiind vrednic de a moșteni raiul, nu se va mai putea ruga pentru sine lui Dumnezeu. Astfel de posibilități primesc doar sfinții și cei ce sunt bineplăcuți lui Dumnezeu. Dacă aici pe pământ, noi putem mărturisi păcatele noastre și primim iertarea lor, dincolo, ei sunt lipsiți de acest drept. De aceea, pomenirile și rugăciunea personală pentru cei răposați, sunt de foarte mare folos, cât și faptele bune, milosteniile făcute de noi pentru ei. În mod deosebit, importanța pomenirii crește atunci când aceasta este făcută în timpul Sfințelor Liturghii. Fiecare poate să ajute pe cei răposați prin rugăciuni. Amin.

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITAȚI
Miercuri 24 martie	14:00	Spovedanie
Joi 25 martie	07:00 - 10:30	Utrenia și Sfânta Liturghie Pomenirea celor adormiți
Vineri 26 martie	14:00 17:00	Spovedanie Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 27 martie	07:00 14:00 17:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților Spovedanie Vecernie
Duminică 28 martie	07:00 11:00 17:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă Vecernie

Exercițiul postirii

Postirea este un exercițiu de a rămâne Biserica Mântuitorului Iisus Hristos. Nu este vorba doar de mâncare sau de băutură, ci de a redescoperi echilibrul ca societate, agresată de politic și stimulată în răutate de tot ceea ce înseamnă viața. A posti înseamnă mai ales a ne redescoperi ca oameni. Este momentul oportun să ne aducem aminte cât de importantă ne este calitatea curajoasă de nemuritori. Numai rugăciunea și răbdarea pot înfrunta fractura de sens în care ne zbatem. A posti înseamnă să dezvoltăm valorile și să le creștem ca atare. Pentru că postirea nu-i doar despre produsul din raft ori despre orele dedicate rugăciunii, ci despre efortul de a ne redescoperi ca oameni. Orice efort de postire ar trebui să confirme iubirea lui Hristos pentru lume. A posti înseamnă a te posta de partea lui Hristos. Iar El, ne-a spus din prima săptămâna de postire, în care am renunțat la carne, că este cu flămânzii, însetații, cei goi și înstrăinați, cu cei întemnițați. Orice efort de postire ar trebui să confirme iubirea lui Hristos pentru lume, pentru oameni. Postul este un mijloc spiritual, o treaptă, o etapă, un urcuș duhovnicesc ce realizează un început, dar trebuie să asigure o continuitate, o permanență, în viața noastră, zilnică, cotidiană. Postirea, înseamnă: a ierta acolo unde te-ai mâniat, a iubi acolo unde ai urât, a ajuta acolo unde ai fost indiferent, a sprijini acolo unde ai fost insensibil, a asculta acolo unde ai fost surd și arrogant, a cerceta acolo unde ai fost ignorant, a te pocăi acolo unde ai păcătuțit, a-ți cere iertare acolo unde ai greșit, a îmbărbăta acolo unde ai descurajat, a compătimi acolo unde ai criticat, a îngădui acolo unde ai judecat. Postirea mai înseamnă: a vindeca și tămădui acolo unde ai asuprit, a mărturisi adevărul acolo unde ai propovăduit minciuna, a fi sincer acolo unde ai fost ipocrit, a încuraja acolo unde ai ridiculizat, a fi blând acolo unde ai fost aspru, a fi deschis acolo unde ai fost ironic, a face bine acolo unde ai făcut rău, a face milostenie acolo unde ai fost lacom și zgârcit, a plânge cu cel ce plânge, a te ruga cu cel ce se roagă, a te bucura cu cel ce se bucură; într-un cuvânt: a-ți veni în propria și autentică ta fire. Postul și postirea trebuie, neapărat să schimbe, să transforme ceva, esențial și fundamental, în viața noastră. Adică să convertească firea, ființa și persoana noastră cea decăzută, alterată de păcat și afectată ori copleșită de patimi. Amin.